

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **D. Č.**, zast. JUDr. Martinem Sochořem, advokátem, se sídlem Praha 1, Čelakovského sady 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2004, č. j. 10 Az 201/2003 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci žalobce JUDr. Martinu Sochorovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 9. 2003, č. j. OAM-450/LE-02-15-2003 rozhodlo Ministerstvo vnitra České republiky (dále též „žalovaný“), že se řízení o udělení azylu žalobci zastavuje podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen zákon o azylu) proto, že se žalobce, ač řádně vyrozuměn, na žádný ze dvou stanovených termínů (27. 8. 2003, 9. 9. 2003) doplňujícího pohovoru k objasnění důvodů své žádosti o udělení azylu bez řádné omluvy nedostavil. Stav spisového materiálu neumožnil žalovanému rozhodnout ve věci.

Žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného ke Krajskému soudu v Praze tento soud usnesením ze dne 30. 10. 2003, č. j. 47 Az 968/2003 - 8 postoupil podle § 7 odst. 6 zákona

č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) Městskému soudu v Praze, s odůvodněním, že Krajský soud v Praze není k projednání věci místně příslušný; místně příslušným krajským soudem je podle ustanovení § 32 odst. 4 zákona o azylu Městský soud v Praze.

Městský soud v Praze o žalobě rozhodl v záhlaví označeným rozsudkem, ve kterém zároveň rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že žalobce vytýkal rozhodnutí žalovaného to, že mu žalovaný doručoval předvolání k pohovoru na adresu, kterou nahlásil před svým odchodem z azylového zařízení, avšak písemnosti mu nemohly být doručeny, protože na schránce pobytu mimo azylového zařízení, kde se zdržoval nebylo uvedeno jeho jméno. Z toho žalobce dovozoval neúplnost zjištění skutečného stavu věci žalovaným v rozporu s ust. § 32 odst. 1 z. č. 71/1967 Sb. o správním řízení (správní řád). Toto tvrzení žalobce je však ve zřejmém rozporu s obsahem správního spisu, z kterého nevyplývá, že by žalobce požádal o pobyt mimo azylové zařízení, s tímto byl vysloven souhlas a byly mu na adresu pobytu mimo azylové zařízení doručovány písemnosti. Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že písemnosti nebyly žalobci doručovány na adresu mimo azylové zařízení, protože žalobce dne 12. 8. 2003 svévolně opustil azylové zařízení a z tohoto důvodu žalovaný přistoupil k uložení písemností v azylovém zařízení a oznámení o jejich uložení vyvěsil na úřední desce. Je proto nepochybné, že písemnosti nebyly žalobci doručovány na jím tvrzenou adresu pobytu mimo azylové zařízení a nemůže proto obstát ani žalobcovo další tvrzení, že mu písemnosti nemohly být doručeny proto, že na poštovní schránce nebylo uvedeno jeho jméno. Městský soud tedy neshledal žalobní námitku žalobce důvodnou.

Včas podanou kasační stížností (doplněnou podáním doručeným Městskému soudu v Praze dne 24. 4. 2006) žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel namítal nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda stěžovatel splňoval podmínky pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu. Správní orgán a městský soud se nedostatečně zabývaly důvody podání jeho žádosti a především obsahovou stránkou jeho tvrzení a byly porušeny §§ 3 odst. 4, 32 odst. 1 a 46 zákona správního řádu. Správní orgán se dopustil porušení zásady objektivní pravdy, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, neprovedl všechna šetření nutná k objasnění všech okolností rozhodných pro náležité a řádné posouzení věci a nemohl tak ve věci správně usuzovat o skutkových a právních otázkách. Správní orgán dostatečně neodůvodnil své rozhodnutí, čímž porušil § 47 odst. 3 správního řádu. Byly porušeny ustanovení § 12, § 14 a § 91 zákona o azylu, protože stěžovatel splňuje podmínky pro udělení azylu a vztahuje se na něj překážka vycestování. Městský soud se nedostatečně zabýval stěžovatelovou argumentací obsaženou v žalobě a nevypořádal se dostatečným způsobem s fakty, které stěžovatel uvedl v žalobě. Správní orgán se nezabýval věcí svědomitě a odpovědně, jelikož se nezabýval otázkou příslušnosti k národnostní skupině, která je v zemi stěžovatelova původu značně diskriminována. Dále pak správní orgán dle názoru stěžovatele porušil článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, který zakazuje vyhostit nebo vrátit uprchlíka jakýmkoli způsobem na hranice území, ve kterých by život nebo osobní svoboda byly ohroženy. Stěžovatel požádal soud o ustanovení právního zástupce (právní zástupce byl stěžovateli ustanoven usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2006, sp. zn. 10 Az 201/2003 - 74), o osvobození od soudních poplatků a navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze bylo mezi ním a žalovaným sporné, zda došlo k náhradnímu doručení obou předvolání a zda se stěžovatel vzdalil z azylového zařízení svévolně či s vědomím jeho vedení. Předpoklad k tomu, aby vůbec mohlo být doručováno náhradním způsobem je to, že skutečná adresa účastníka není známa. V soudním řízení mělo být postaveno najisto, vzhledem k tomu, že stěžovatel tvrdil, že adresu v azylovém zařízení nahlásil, avšak ve správním spise o tom není žádný doklad, zda nová adresa stěžovatele byla žalovanému známa či nikoliv. Stěžovatel měl být soudem řádně poučen, zejména v tom směru, že má navrhnout důkazy k prokázání svého tvrzení o sdělení nové adresy, měl být dotázán, zda, jak a komu novou adresu ohlásil a měl být poučen o tom, jaké budou důsledky toho, pokud důkazní břemeno k prokázání tohoto svého tvrzení neunes. Podle § 36 odst. 1 s. ř. s. má soud poskytnout účastníkům řízení poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu. V daném případě měl být stěžovatel soudem poučen o tom, že má právo navrhnout důkaz k prokázání svého tvrzení o tom, že jeho adresa byla žalovanému známa a přesto mu na ni vůbec nebylo doručováno. Dříve, než soud rozhodl o tom, zda předvolání k pohovorům byla nebo nebyla náhradně doručena a zda byly splněny podmínky pro zastavení řízení o udělení azylu (nyní řízení o udělení mezinárodní ochrany), měl se soud zabývat řešením toho, zda vůbec byly splněny předpoklady k tomu, aby žalobci náhradním způsobem doručováno být mohlo, tj. zda stěžovatel svou novou adresu správnímu orgánu sdělil či nikoli. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věcech azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy a odkázal na správní spis. Navrhl kasační stížnost zamítnout a návrh na přiznání odkladného účinku nepodpořil.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že jeho úkolem je v tomto řízení přezkoumat, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. specifikované stěžovatelem.

Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatel v postavení žalobce před Městským soudem v Praze namítal, že i vzdor tomu, že v řízení správním řádně nepostupoval a k pohovoru se nedostavil, by měl mít právo dokázat, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel popíral pravdivost informace, že azylový tábor opustil svévolně dne 12. 8. 2003 (stěžovatel v žalobě uvedl, že adresu, kde se opravdu zdržoval sdělil a jediným problémem bylo, že jeho jméno nebylo uvedeno na poštovní schránce na adrese, na které se toho času zdržoval) a rozhodnutí žalovaného napadl pro jeho nezákonnost způsobenou tím, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním svého rozhodnutí, čímž porušil ustanovení §§ 3 odst. 4,

§ 32 odst. 1 a § 46 správního řádu. V žalobě stěžovatel dále uvádí, že o ochranu formou azylu v České republice požádal, protože on sám i celá jeho rodina byli v Gruzii diskriminováni z důvodu osetinské národnosti a má za to, že by zasluhoval mezinárodní ochranu, jelikož nemá žádné státní občanství a obává se návratu do Gruzie, kde měl značné problémy jak s policií, tak i s ostatními správními orgány.

Z obsahu žaloby a rovněž ze soudně přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného, je zřejmé, že část důvodů kasační stížnosti tak, jak je formuloval stěžovatel, nemůže z pohledu výše citovaného ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. obstát. Výtky ohledně náležitostí odůvodnění rozhodnutí žalovaného podle § 47 odst. 3 správního řádu, porušení ustanovení § 12, § 14 a § 91 zákona o azylu, ani porušení článku 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků stěžovatel nevětil do podané žaloby, takže se jimi Městský soud v Praze nemohl zabývat. Předmětem přezkumu rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem je na podkladě důvodů stěžovatelem v kasační stížnosti vymezených, podřaditelných pod některé z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., posoudit, zda se soud správně, v souladu se zákonem vyrovnal se všemi žalobními body. V této fázi řízení nelze zkoumat postup žalovaného správního orgánu a jeho rozhodnutí z pohledu otázek, které krajský soud neřešil proto, že nic takového žalobce v žalobě nepožadoval.

Městský soud v Praze se vzhledem k tomu, že stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného pro jeho nezákonnost způsobenou tím, že správní orgán (žalovaný) nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, otázkou zjišťování skutkového stavu věci zabýval v tom směru, zda žalobce opustil PoS J. (azylové zařízení) svévolně či nikoli, zda správní orgán postupoval v souladu se zákonem, pokud mu doručoval předvolání vyvěšením v azylovém zařízení a zda tudíž byly splněny podmínky pro zastavení řízení či nikoliv. Městský soud postupoval v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. a při přezkoumání rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nejvyšší správní soud zkoumal, zda městský soud rozhodl správně, když žalobní námitku stěžovatele zamítl.

Ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu ve znění účinném v rozhodné době stanoví dvě podmínky, které musí být splněny, aby mohlo být řízení zastaveno: a) účastník řízení se bez vážného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru (§ 23 odst. 2 téhož zákona) a b) na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout. Podle § 23 odst. 2 zákona o azylu je účastník řízení povinen dostavit se na předvolání ministerstva k pohovoru.

Všechny písemnosti (tedy i předvolání k pohovoru) se doručují účastníkovi řízení do vlastních rukou (§ 24 odst. 1 zákona o azylu). Pokud je hodnověrně zjištěno, že se žadatel o udělení azylu dlouhodobě nezdržuje v místě, kde je hlášen k pobytu a místo jeho pobytu není známo, pak se písemnost určená do vlastních rukou žadatele o udělení azylu, kterou se nepodařilo doručit, uloží v pobytovém středisku, kde je žadatel o udělení azylu hlášen k pobytu po dobu 10 dní a oznámení o jejím uložení se vyvěsí v pobytovém středisku na úřední desce. Poslední den lhůty se považuje za den doručení písemnosti, i když se adresát o jejím uložení nedozvěděl (§ 24 odst. 3 zákona o azylu, ve znění účinném v rozhodné době).

Místem hlášeného pobytu žadatele o udělení azylu je azylové zařízení, do něhož je ministerstvem umístěn. Žadatel hlášený v azylovém zařízení je povinen písemně oznámit úmysl změnit místo hlášeného pobytu. Oznámení musí učinit nejpozději 15 dnů před změnou místa hlášeného pobytu místně příslušnému oddělení cizinecké policie. K oznámení připojí písemné potvrzení obsahující souhlas vlastníka objektu, který je označen číslem popisným nebo evidenčním, popřípadě orientačním číslem a který je určen k bydlení

nebo ubytování nebo jeho vymezené části, s ohlášením změny místa pobytu; je-li vlastníkem právnická osoba, v potvrzení uvede svůj název, sídlo a identifikační číslo, potvrzení dále opatří svým razítkem a jménem, příjmením a podpisem oprávněné osoby (statutárního orgánu). Ministerstvo neudělí souhlas se změnou místa hlášeného pobytu, jestliže zjistí skutečnost odůvodňující pochybnosti o dosažitelnosti žadatele pro udělení azylu pro účely řízení o udělení azylu v novém místě hlášeného pobytu nebo zjistí, že předložené listiny obsahují nepravdivou skutečnost. (§ 77 zákona o azylu ve znění účinném v době, kdy bylo vydáno rozhodnutí o zastavení řízení, tj. do 31. 12. 2003, před novelou provedenou zákonem č. 222/2003 Sb.). Azylovým zařízením se podle § 2 odst. 8 zákona o azylu rozumí mimo jiné i pobytové středisko.

Místo pobytu mimo pobytové středisko je, jak vyplývá z výše uvedeného, účastník řízení o udělení azylu povinen oznámit místně příslušnému oddělení cizinecké policie. Stěžovatel byl v době, kdy byl účastníkem správního řízení, hlášen k pobytu v pobytovém středisku J. Toto středisko však, jak je patrné z evidenční karty, která je založena ve správním spise, svévolně opustil dne 12. 8. 2003 a vrátil se až 24. 9. 2003, aniž nahlásil, jak bylo jeho povinností podle § 77 zákona o azylu, kde se bude zdržovat, a na tomto místě se přihlásil k pobytu. Rovněž tak z této evidence vyplývá, že stěžovatel dne 14. 10. 2003 středisko opětovně svévolně opustil a do střediska se vrátil až dne 20. 11. 2003. První předvolání k pohovoru na den 27. 8. 2003 bylo dne 15. 8. 2003 doručováno pracovníkem OAMP J. spolu s pracovníkem Správy uprchlických zařízení, přičemž bylo zjištěno, že stěžovatel se v místě pobytu nezdržuje. Předvolání proto bylo postupem podle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o azylu doručováno tak, že bylo uloženo v azylovém zařízení dne 16. 8. 2003 a oznámení o uložení bylo téhož dne vyvěšeno na úřední desce, odkud bylo sňato dne 26. 8. 2003. Při druhém předvolání k pohovoru, tentokrát na den 9. 9. 2003, bylo stěžovateli doručováno stejným postupem, písemnost byla vyvěšena na úřední desce dne 29. 8. 2003 a odtud sňata dne 8. 9. 2003. Obě předvolání se považují za doručená, a to 26. 8. 2003 a 8. 9. 2003, i když se o tom stěžovatel nedozvěděl (při splnění zákonem stanovených podmínek nastala tzv. fikce doručení). Z uvedeného jasně vyplývá, že stěžovatel v době doručování obou předvolání k pohovoru nebyl v azylovém středisku přítomen a ze spisu rovněž vyplývá, že úmysl změnit místo pobytu a označit jeho adresu v azylovém zařízení neoznámil.

Z těchto skutečností je zřejmé, že stěžovateli byla řádně (postupem podle § 24 odst. 3 zákona o azylu) doručena dvě předvolání k pohovoru, ale on se ani na jeden pohovor nedostavil a svou nepřítomnost žádným způsobem neomluvil. Za situace, kdy žalovaný neměl k dispozici dostatečné informace o důvodech podání žádosti o azyl (bylo nutné provést doplňující pohovor), ty které soustředil nepostačovaly k náležitému zjištění skutkového stavu věci a řádnému rozhodnutí o tom, zda stěžovatel splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, pak byly naplněny podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu v platném znění.

Zda byl stěžovatel ve své vlasti pronásledován, tedy zda splňuje podmínky pro udělení azylu podle zákona o azylu, vůbec nebylo ve správním řízení zkoumáno, protože žalovaný rozhodl o jeho zastavení podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Toto ustanovení umožňuje zastavit řízení, jestliže se účastník řízení bez vážného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout. Správní řízení bylo tedy skončeno jinak než rozhodnutím ve věci (tj. zda se stěžovateli azyl uděluje či nikoliv) právě proto, že stěžovatel tím, že se nedostavoval k pohovorům, které měly blíže osvětlit motiv jeho odchodu z vlasti a důvody, proč požádal o azyl v České republice, znemožnil správnímu orgánu (žalovanému) opatřit si dostatek zjištění k náležitému posouzení jeho žádosti o azyl. Výpověď žadatele o azyl je totiž tím nejdůležitějším pramenem poznatků

o důvodech jeho žádosti o poskytnutí ochrany cizím státem a bez ní se ve většině případů v řízení o udělení azylu nelze obejít. Pokud tedy nebylo předmětem správního řízení zkoumání, zda byl stěžovatel ve své vlasti terčem perzekuce, nemůže být úspěšná ani námitka na nesprávný postup žalovaného při zjišťování skutkového stavu věci a dokazování.

Po posouzení stěžovatelem uvedených skutečností, jakož i obsahu spisu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, nedošlo. Tvzení stěžovatele o tom, že by požádal o pobyt mimo azylové zařízení, že by s tímto byl vysloven souhlas, a že by mu písemnosti byly doručovány na tuto adresu vskutku nejsou ničím podložena.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní spis obsahuje podklady dokládající hodnověrné zjištění, že se žadatel o udělení azylu dlouhodobě nezdržoval v místě kde byl hlášen k pobytu, předvolání k pohovoru bylo žadateli doručeno uložením podle § 24 odst. 2, 3 zákona o azylu a byly tak splněny podmínky nutné k tomu, aby žalovaný mohl rozhodnout o zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 písm. d) zákona o azylu, proto, že se žadatel bez vážného důvodu opakovaně nedostavil k pohovoru. Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí sp. zn. 4 Azs 38/2004 - 47 publikovaném pod č. 368/2004 Sb. NSS, konstatoval, že jestliže se předvolání k pohovoru nepodařilo žadateli o azyl dvakrát doručit a zásilka byla uložena v pobytovém středisku, v němž byl žadatel o udělení azylu hlášen k pobytu, oznámení o uložení nedoručené písemnosti bylo vyvěšeno v pobytovém středisku na úřední desce a žadatel si zásilku nevyzvedl ani v jednom případě do deseti dnů od uložení, lze učinit závěr, že se žadatel k pohovoru nedostavil bez vážných důvodů a byly tak splněny podmínky pro zastavení řízení podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu.

K otázce poučovací povinnosti soudu podle § 36 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí sp. zn. 6 Ads 13/2004 publikovaném pod č. 616/2005 Sb. NSS, konstatoval, že poučovací povinnost soudu ve správním soudnictví vychází z požadavku, aby tato povinnost nastoupila v konkrétní procesní situaci, což je vyjádřeno podmínkou „aby v řízení neutrpěli újmu“. Poučovací povinnost o procesních právech tedy nespočívá v paušálním poučování jakéhokoliv předkladatele podání o souhrnu všech jeho případných procesních práv. Žalobu ve správním soudnictví lze totiž podat i u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Potřeba konkrétního poučení o procesním právu musí vyjít najevo, a to jakkoliv. Z podání (žaloby) stěžovatele však tato potřeba nijak nevyplývala, ba naopak, z obsahu žaloby lze usuzovat, že stěžovatel si byl své povinnosti prokázat svá tvrzení vědom, když jako důkaz svých tvrzení přiložil rozhodnutí žalovaného. Ze žaloby tak nevyplývaly skutečnosti, z nichž by mohla být patrná hrozící újma. Navíc je ze žaloby zřetelná schopnost stěžovatele formulovat své výhrady vůči správnímu aktu. Zákonný pokyn § 36 odst. 1 s. ř. s., jenž soud vede k udělení poučení v rozsahu, který zajistí, aby v řízení účastník neutrpěl újmu, podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu vyžaduje vždy konkrétní úvahu soudu o konkrétní procesní situaci.

Nejvyšší správní soud proto k této námitce uzavírá, že v projednávané věc nebyl soud povinen udělovat poučení o tom, že stěžovatel měl právo navrhnout důkaz k prokázání svého tvrzení, neboť žádné okolnosti nenasvědčovaly, že by bez tohoto poučení stěžovatel mohl v řízení utrpět újmu.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že Městský soud v Praze věc po právní stránce posoudil správně a kasační stížností vytýkaných pochybení se nedopustil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud rovněž vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde se o kasační stížnosti rozhoduje přednostně. Navíc je žadatel chráněn před důsledky rozsudku městského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Martinu Sochorovi, advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2006, č. j. 10 Az 201/2003 – 74, byla stanovena za dva úkony právní služby ve výši 1000 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 8. 2006, [porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky] a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 75 Kč za každý úkon. Zástupce stěžovatele v přípise ze dne 13. 11. 2006 uvedl, že není plátcem DPH, vzhledem k této skutečnosti se nepoužije ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. Zástupci stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 2150,- Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu